



**Інформаційний бюлетень НС**

**NSDAP/AO : PO Box 6414  
Lincoln NE 68506 USA  
www.nsdapao.org**

#1097

23.03.2024 (135)

**Міхаель Кюнєн**

## **Друга революція Том I: Віра і боротьба**

### **Частина 10**

**Це лицемірство**, коли демократи кажуть, що в Західній Німеччині існує свобода слова.

У цьому контексті напрошується цитата (на жаль, не знаю, чия), яка влучно характеризує реальну ситуацію: *"У демократії кожен має право встати в будь-який час і сказати все, що він думає"*.

Але кожен, хто наважується думати самостійно в цій системі, дізнається про демократію, тобто про демократичний терор думок. Радикальні декрети, заборони на професії та система доносів свідчать про страх демократів перед власним народом. Манфред Рьодер був відправлений у вигнання, Вольф Дітер Еккарт засуджений до тривалого тюремного ув'язнення, я сам перебував під вартою - свобода думки в Німеччині 1978 року!

**Це лицемірство**, коли демократи кажуть, що участь народу в ухваленні рішень можлива через партії. Рішення вже давно перестали прийматися в парламентах (та й чи приймалися вони там коли-небудь?). Основні вказівки все одно надходять з Вашингтона та Єрусалима, все інше вирішується в добре змазаній суперечці груп інтересів. Великі монополії, міжнародні корпорації, єдина профспілка, золотий і блідо-червоний (соціал-

демократичний) інтернаціонали утримують реальну владу. Народ більше не з'являється взагалі; говорити тут про його можливості участі абсурдно і смішно. Завдання партій полягає лише в тому, щоб відволікти народ від реальних владних відносин, тобто погратися в театр і, до речі, вловити можливі тенденції невдоволення протесту своїми правими і лівими групами (див. СДПН у випадку АПН і ХДС-ХСС у випадку НДПН).

Люди інтуїтивно відчують, що їх водять за ніс. Це проявляється у зростаючому розчаруванні в партіях та збільшенні частки протестів і неучасті у виборах. Але "м'яке придушення" працює занадто добре: 10-15% готові були б проголосувати за національну праву партію, 6-8% - за партію зелених, близько 10% - за податкову, але коли приходить час, страх, що така група не пройде, переважає, і ця покірність призводить до того, що поки що не вдається сформулювати реальну опозицію. У "демократичній" державній партії організовано менше 2% населення, що менше, як у відсотковому, так і в кількісному відношенні, ніж членство в НСДАП у 1945 році - хай живе демократія, "народовладдя"!

**Це лицемірство**, коли демократи кажуть, що у ФРН немає політичних в'язнів. Через понад тридцять років після закінчення війни Націонал-соціалістична німецька робітничка партія все ще заборонена, агітація за неї, демонстрація свастики, німецького вітання та зберігання нацистських пропагандистських матеріалів карається позбавленням волі на строк до трьох років (параграф 86 StGB). Крім того, існує параграф "Judenschutzparagraph" (параграф 130 або 131 StGB), який передбачає покарання до п'яти років за будь-які критичні роздуми про роль міжнародного єврейства. (Іноді достатньо заявити, що ніяких шести мільйонів євреїв не було вбито газом, або що євреї мають занадто багато влади, що потім, втім, відразу ж переконливо доводиться судовими справами). Як ще можна назвати товаришів, які порушують ці пункти через свої політичні переконання і потрапляють за це до в'язниці? Вони - в'язні совісті, політичні в'язні демократів!

Це лише кілька прикладів безхарактерності, брехливості цієї системи. Цей список можна продовжувати досхочу, варто лише проаналізувати застосування основних прав німецькими критиками системи, націонал-соціалістами, від свободи думки до свободи зібрань, від заборони переслідування за політичні погляди до недоторканності житла, і ви зрозумієте: демократія існує лише для демократів, або, як вони самі кажуть, для них же самих:

*"Немає свободи для ворогів свободи".*

А що таке свобода, вільно визначають ті, хто має владу. Але сам по собі це цілком прийнятний аргумент:

Кожна держава має право, а якщо вона ставиться до себе серйозно, навіть обов'язок, захищати своє існування.

А ми - вороги держави, вороги цієї держави! Ми ненавидимо цю систему і хочемо її повалити! Тоді нам кажуть:

*"Ви б терпіли опозицію? Ви посадили своїх політичних опонентів у табори".*

І це теж правильно:

У нашому розумінні народної держави, однак, немає ворогів держави, бо кожному, хто має добру волю, буде надана можливість працювати і працювати для свого народу, навіть якщо він не належить до нас політично. Тоді є лише вороги народу, з якими ми будемо нещадно боротися, бо вони хочуть підірвати національну єдність нашого народу, якої ми так гірко потребуємо. Отже, ці аргументи самі по собі здаються слухними, але чи може демократія дозволити собі так говорити?

"Ліберально-капіталістична система" повинна врешті-решт вирішити, чим вона хоче бути: механізмом примусу до виконання волі більшості, тобто демократією-правлінням народу, чи ліберальною світоглядною державою, яка підтримуватиме систему ідеологічних програмних положень (ФДГО), в кінцевому рахунку, також проти волі народу.

Тобто, або ліберально-капіталістична система пропонує своїм опонентам - в тому числі і нам - можливість перемогти її власною зброєю, демократичними засобами, як їй це вже одного разу вдалося в 1933 році! Якби демократи допустили це, вони були б послідовними і чесними. Якщо вони справді вважали ФДПО таким хорошим і надійним, то повинні були б змиритися з тим, що народів доводиться вибирати між радикальними альтернативами, інакше вибирати не буде з чого.

Або вони приймають рішення про придушення опозиції, про "войовничу, бойову демократію", про лібералістичний Weltanschauungsstaat. Тоді противники цієї системи, тобто ми, німецькі борці за свободу, знаємо, на чому ми стоїмо, і розуміємо, що в кінцевому рахунку ліберально-капіталістичну систему в Бонні, на відміну від Веймарської республіки, можна ліквідувати лише шляхом революції.

Яке рішення приймуть демократи - це їхня справа. Однак, як німці з

характером, ми очікуємо чесності та послідовності навіть від наших ідеологічних опонентів і ворогів. Але в Боннській системі їх не знайдеш, бо хоча офіційно вони все ще говорять про вільну правову державу, засновану на принципі Вольтера: *"Мені огидно кожне слово, яке він (політичний опонент) говорить, але за його право говорити я готовий померти в будь-який момент"*, в реальності демократи вже давно обрали другу альтернативу:

Не дати людям вибору між трьома ідеологічними системами нашого часу, між комунізмом, ліберальним капіталізмом і націонал-соціалізмом. Таким чином, ліберальний капіталізм виявляється системою організованого лицемірства, і саме це я мав на увазі, коли говорив, що демократи - найогидніші істоти, які коли-небудь керували нацією. Ось чому ми поважаємо більшовиків, які були борцями, що знали, чого вони хочуть - навіть якщо ми з ними жорстоко боролися. Але до демократів, зі здоровим моральним інстинктом молодості, ми відчуваємо лише одне - презирство!

Коли ми зустрічаємося з комуністами, сталь зустрічається зі сталлю; коли ми зустрічаємося з прихильниками ліберально-капіталістичної системи, все, що ми бачимо, - це огидний слиз. У цьому контексті кілька слів про застосування насильства, стратегію перевертнів, збройну підпільну боротьбу.

З останнього зрозуміло, що ліберально-капіталістична система, схоже, так само рішуче прагне забезпечити власне виживання всупереч волі народу, як і комуністи. Тільки засоби різні:

Демократи виявляються розумнішими і хитрішими - вони відволікають народ видовищем "вільної гри політичних сил", анестезують його добробутом і споживацтвом, практикують м'яке, ненав'язливе придушення політичної опозиції. Тому з моральної точки зору немає різниці між боротьбою за свободу на Сході і на Заході. Націонал-соціалізм у боротьбі проти капіталізму і комунізму!

Нікому не спаде на думку, зважаючи на диктатуру Східної зони, просити нас відкрито організовуватися там, брати участь у виборах до Народної палати. Нікого не дивує, що націонал-соціалісти збираються підпільно і не виключають збройного опору. Те ж саме відбувається і в західних областях нашої окупованої батьківщини.

**ЗБРОЙНИЙ ОПІР ДЕМОКРАТІЇ ТАКОЖ Є МОРАЛЬНО ВИПРАВДАНИМ, ЯКЩО ВІН НЕ СПРЯМОВАНИЙ ПРОТИ НЕВИННИХ ЛЮДЕЙ! Я вважаю, що це зрозуміло з того, що я сказав. Але:**

**МОРАЛЬНО ВИПРАВДАНИЙ НЕ ОЗНАЧАЄ ВОДНОЧАС ТАКТИЧНО**

## **НЕОБХІДНИЙ!**

Я категорично відкидаю перевертня, збройну боротьбу за свободу від правих, у ФРН на нинішньому історичному етапі! Ми не в революційній ситуації! Народ навіть трохи не обізнаний з механізмами м'якого гноблення, у нього не було б ані найменшого розуміння для перевертня в даний момент.

Прихильники збройного опору кажуть, що в разі відновлення військової боротьби за свободу, тобто, з точки зору міжнародного права і технічно, порушення угод про капітуляцію і перемир'я від 8 травня 1945 року, ліберально-капіталістична система буде змушена скинути демократичну маску і показати себе в своєму справжньому обличчі, як ставленика держав-переможниць проти власного народу - **це правильно.**

Але така стратегія переоцінює наші власні сили. Німецький визвольний рух буде знекровлений у спробі організувати військову боротьбу проти окупаційного режиму. Це була б безнадійна і марна боротьба, в якій найкращі були б безглуздо принесені в жертву. Можливо, ситуація для нас була б іншою, якби анархісти та комуністи не створили партизанську Фракцію Червоної Армії (RAF).

RAF вже багато років веде збройну боротьбу проти репресивного апарату ліберально-капіталістичної системи. Я щиро співчуваю невинним жертвам терористичних акцій в стилі RAF, але не буду приховувати своїєї "таємної радості" від цієї боротьби між нашими запеклими ворогами, комуністами і демократами. Великі шишки тремтять, демократи ховаються за колючим дротом і кулеметами, в той час як Адольф Гітлер зміг проїхати крізь радісний натовп у відкритій машині. Різниця між демократією і народною державою не може бути символізована більш чітко!

Поки існує RAF і в Німеччині немає революційної ситуації, перевертень марний і навіть шкідливий. Звичайно, націонал-активісти можуть готуватися у військово-спортивних групах до фінального протистояння, яке, зрештою, не виключене, але збройної боротьби за свободу від правих наразі не повинно бути.

Не варто озлоблюватися терором, система тільки й чекає від нас такої помилки, щоб знайти важіль для тотального розгрому руху. Я твердо вірю, що ми, як і лідер, знайдемо життєздатний легальний шлях до влади. Наслідки і висновки невдалої революції 9 листопада 1923 року все ще актуальні. Майбутнє належить нам! Подолаймо спокусу штучно прискорювати хід історії. Все справді велике має визріти, щоб стати сильним. Наш час ще не настав.

Крім лицемірства, ми бачимо в неприборканому, нестримному матеріалізмі другу основу життя ліберально-капіталістичної системи. Це проявляється в розкішному способі життя і необмеженій корумпованості демократичних політиків, які, як паразити, живуть не для свого народу, а за його рахунок. Як свині біля годівниці, вони почуваються комфортно, знижуючи пенсії, підвищуючи податки і подвоюючи свій раціон, не забуваючи при цьому дозволяти великому капіталу, наднаціональним державам або унітарним профспілкам платити собі за голосування потрібним чином.

Вони рідко бачать пленарну залу Бундестагу, майже ніколи не бувають у своєму виборчому окрузі, хіба що коли знову наближається час виборів, але на прийомах або в дорогих навчальних поїздках їх завжди можна зустріти в стриманому костюмі, з Федеральним хрестом за заслуги, з гарними манерами, уособленням ідеального, буржуазного світу. Їхні промахи та скандали, як правило, свідомо замовчуються системою пресою. Але тим не менше, широкі маси населення виявляють до них напрочуд правильний інстинкт: Народ ніколи не був особливо високої думки про цих своїх "представників".

Як мало права мають ці парламентарі називати себе "представниками народу". Хто з них ще має реальний контакт з народом? "Де робітники, маленькі люди, які повинні бути представлені?" Ви бачите в парламенті функціонерів, державних службовців і представників промисловості, але хто представляє народ? Люди сидять перед екранами телевізорів і дивуються!

Безумовно, в цих рядах є люди доброї волі. Є ідеалістичні демократи, які, як і всі ідеалісти, користуються нашою повагою, навіть якщо ми з ними не згодні і боремося з ними; а є серед них і люди, які зрозуміли, що так далі тривати не може. Я маю на увазі, наприклад, Герберта Груля, депутата Бундестагу, який поставив на карту свою кар'єру і перейшов з ХДС до руху "зелених" у 1978 році. Але таких лише одиниці. Переважають паразити, які можуть розраховувати на хороше життя завдяки роботі чи нероботі професійного політика, а також ефективні, непомітні технократи, які виконують вказівки здебільшого анонімних сил і діють від їхнього імені так, ніби вони формують політичне майбутнє нашої країни.

Але дві речі вони знають напевно, нові господарі 1945 року:

Демократія була нав'язана німецькому народу двічі, переможцями після програних воєн. Народ ніколи не питали, чи справді він хоче такої форми держави та економіки. Основний закон не був затверджений ні вільно обраним парламентом за участю всіх партій, ні референдумом. Заборона

НСДАП та всіх її підрозділів була просто перенесена з окупаційного законодавства союзників до кримінального кодексу нової республіки. Народ взагалі не фігурує в боннському окупаційному режимі:

Жодного голосування за конституцію, жодного референдуму чи плебісциту, жодних вільних виборів глави держави, натомість заборона партій, фінансування демократичної державної партії за рахунок податків, заборона НС та 5% бар'єр.

У Німеччині немає демократів, за винятком тонкого прошарку можновладців і прямих бенефіціарів. Вони це дуже добре знають. Але німецький народ завжди був слухняним владі і не схильний до революцій, і поки німці можуть насолоджуватися відносно безтурботним приватним життям і ніякі відчайдушні життєві обставини не підштовхують широкі маси до повстання, лише меншість стурбована майбутнім нашого народу. Стабільність ліберально-капіталістичної системи ґрунтується не на згоді народу, а на його задоволеності умовами приватного життя.

Те, що ці умови життя все ще прийнятні для більшості німців сьогодні, на початку глобальної кризи, - не заслуга ліберальної капіталістичної системи, а результат зразкової працьовитості та наполегливої ефективності німецького народу, який створив своє багатство з нічого і по праву пишається тим, чого досягнув.

Але це також заслуга націонал-соціалістичної держави, яка зробила робітників партнерами, рівноправними громадянами. Вона встановила соціальний обов'язок власності і таким чином пробудила почуття національної спільноти. Ліберально-капіталістична система завдячує своєю стабільністю демонізації націонал-соціалістичної ідеї, водночас застосовуючи націонал-соціалістичні методи.

Допоки демократи дотримуватимуться цих двох пунктів, система продовжуватиме існувати на шкоду німецькому народові. Для того, щоб мати можливість базувати існування свого режиму виключно на двох згаданих принципах, демократам довелося виховувати народ у грубому матеріалізмі. Усі ідеали мали бути висміяні та зіпсовані з плином часу, усі цінності мали бути ретельно обмежені святковими подіями. Люди повинні були надихатися лише квартирою, машиною, телевізором, холодильником і пральною машиною, потім тимчасовою квартирою, другою машиною, другим телевізором, морозильною камерою і автоматичною кухнею, потім масовим харчуванням, споживацтвом і ідеальним світом реклами за американським зразком, потім нудними телесеріалами, девіантними сексуальними практиками і хаотичним культурним занепадом в літературі, театрі та образотворчому мистецтві.

Але все це лише з однією метою: ввести людей у стан сп'яніння, відволікти їх від реальності.

З кінця реконструкції, тобто з 1960-х років, найздібніші люди Європи живуть у жахливо прекрасному світі мрій, у штучно викликаному декадансі, який роз'їдає духовне, психічне та фізичне здоров'я нашого національного організму. Лише таким чином перевихователям вдалося в довгостроковій перспективі випалити з мізків німців ідею націонал-соціалізму про окрему німецьку істоту між Сходом і Заходом, між комунізмом і капіталізмом, зробити її слухняною і комфортно експлуатувати.

Ідею німецької свободи можна було придушити і загнати глибоко в підсвідомість, але там вона дремає і знову визначатиме Німеччину, коли одного дня з гучним тріском лопне і без того надмірно перенапружена мильна бульбашка мрій, і розчаровані люди вперше за десятиліття знову побачать реальний світ і його безжальні закони. Навіть той факт, що демократи знову застосовують старі націонал-соціалістичні заходи, не може врятувати ліберально-капіталістичну систему в довгостроковій перспективі; більше того, він виявляється шкідливим, оскільки і тут вона діє виключно згідно з матеріалістичними принципами. Результат нагадує пересадку серця, зроблену неспеціалістом-медиком на основі наукового підручника.

### **Ось кілька прикладів:**

Третій Рейх виховував німців як народну спільноту з чітким усвідомленням того, що людина може любити свою батьківщину лише тоді, коли вона ставиться до неї однаково і поважає її так само, як і будь-якого іншого члена народу. Таким чином, націонал-соціалістичній народній державі вдалося подолати фронт робітничого класу проти держави, і робітник вперше відчув себе повноправним членом народу з усіма правами та обов'язками. Навіть сьогодні ліберальна капіталістична система все ще спирається на це виховання робітника націонал-соціалізмом. У Німеччині мало страйків, і робітники все ще готові йти на жертви в інтересах всього суспільства.

Третій Рейх дав зрозуміти німцям, що економіка стосується кожного, що вся нація страждає, коли в одному секторі економіки справи йдуть особливо погано, що надмірні вимоги однієї сторони є катастрофічними для всієї. Сьогодні це називається соціальним партнерством, оскільки термін "народна громада" вийшов з моди.



За допомогою Німецького робітничого фронту Третій Рейх створив інституцію, в якій держава, роботодавці та працівники спільно шукали рішення для гуманної організації світу праці і так само спільно планували подальший розвиток національної економіки.

